

Şişman zayıflayınca kadar, zayıf acından ölür. Bir Yahudi atasözüymüş.

Benim şişman (ama *ideallere uymayan* fikrimin) zayıflayıp bir şey olma ihtimali var ama zayıf (ve ideal ve *ideal* kalması gerektiği için dünyanın durumunu dikkate almayan) fikriniz bu arada tamamen uygulanamaz hale gelecek.

Felsefeciler mükemmel fikri arıyorlar, başkasının fikirlerindeki *açığı* bulmak da hoşlarına gidiyor. Dünyevi uygulanabilirlik, tabii ki, bu fikirleri ayağa düşürüyor, çünkü *uygulanmak* dünya içinde bir rol sahibi olmak ve bu dünyanın eksikliğinin bir kısmından nasiplenmek demek. *Mükemmel fikrin* bir özelliği de uygulanamaz olması. Zaten bunun için mükemmel.

Ergenliğini yeterince yaşayamamış ve soyutlama yeteneklerini pazarlamak için boş konuşmayı, *eleştirilebilir* olmaya tercih eden adamların uydurması bu *mükemmellik*.

Mükemmel fikir yok, fikrin amacı mükemmellik değil, içinde bulunduğumuz kuyudan çıkmak için adım atmak. Bunun değerli olmadığını iddia edip mümkün merteye uzak ve soyut konuşmaya çalışmak da kişisel bir strateji olabilir: Dindarların bir kısmı yapıyor bunu, tek derdimiz o gibi bin sene önce rahmetli olmuş adamların dertleriyle dertleniyorlar ve bazı *felsefeciler* de böyle, bin yıl tarım bize ne kadar faydalıysa, bin yıl önceki felsefe de o kadar faydalıdır desek *ama insan değişmedi ki* derler, *yoksa sen Socrates'e geri mi diyorsun?* Ona geri veya buna ileri demiyorum. Aynı dünyanın insanı değiliz ve geçmiştekilerin söyledikleri de bize söyleme motivasyonunda yardımcı olmakla beraber, içerikte hemen hiç yardımcı olmuyor.

Mükemmel fikir ne geçmişte, ne gelecekte. Mükemmel fikir *yoklukta*. Ne olduğunu değil, ne olmadığını bilmekte.